

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

CONARÀ AL HERNOS UNS REQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

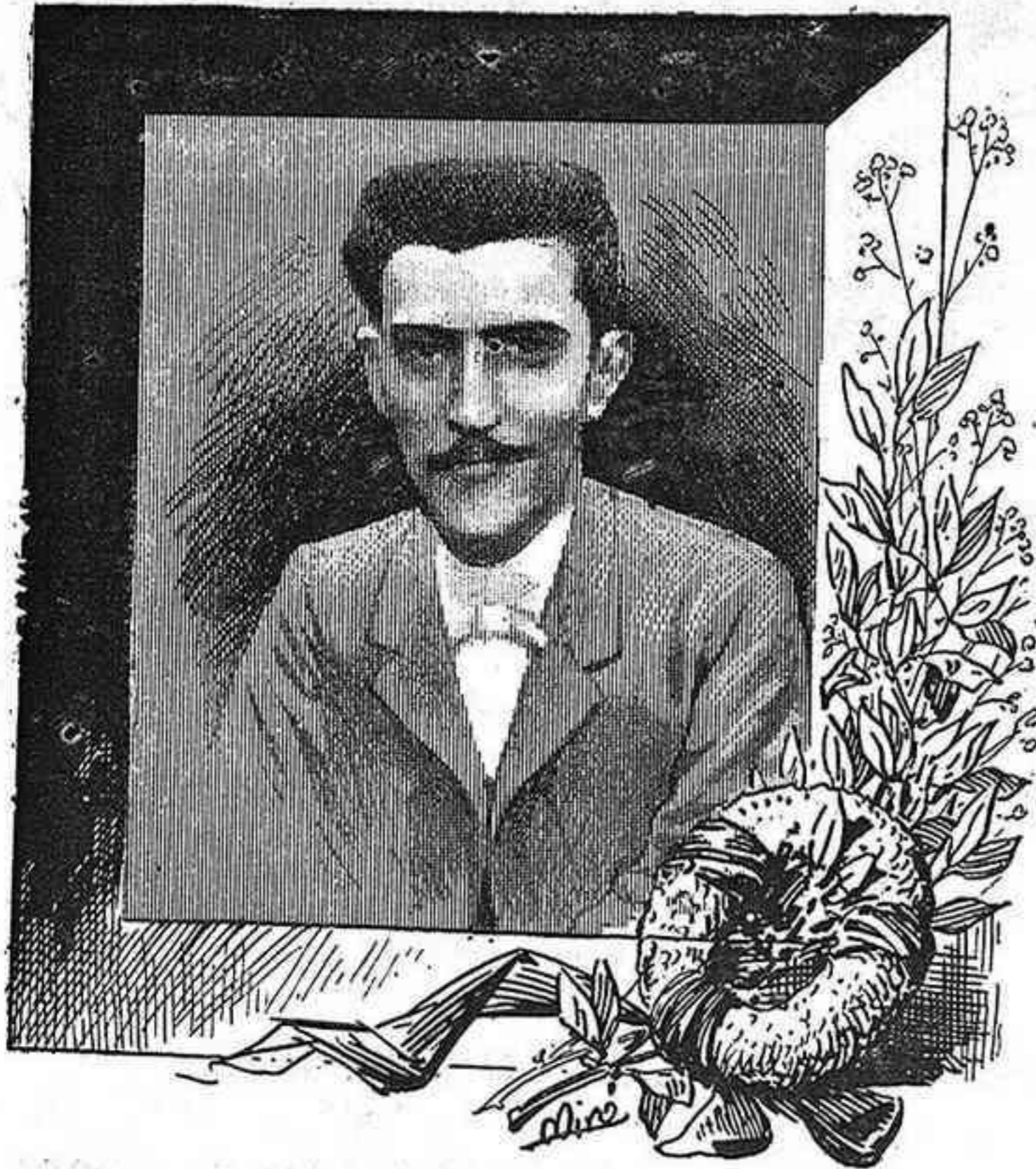
PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

PASSANT MATUTE (Dibuix de J. BLANCO CORIS)

Ningú 'ls molesta, ningú 'ls pregunta
si lleven nada;

y als quatre passos ella ja 's queda
desembrassada.

Francisco de A. Clariana

Ab verdader sentiment reberem la noticia de la seva mort, ocorreguda 'l dissapte passat á Sant Gervasi.

Lo Sr. Clariana era considerat ab justicia com una de las més brillants esperansas del foro catalá. Molt jove encara, contava ja ab una reputació feta y havia obtingut davant dels tribunals innumerales triumsos, deguts al seu talent clarísim y á sa eloqüencia vibrant y avasalladora.

Traballador infatigable, al mateix temps que s'ocupava en los numerosos assumptos del seu despaig d'advocat, prenia part activa en la lluyta política, y 'l partit liberal, en qual agrupació figurava, tractava de nombrarlo diputat en las elecciones que s'aproximan.

Lo senyor Clariana, bon fill, digne ciudadá y lletrat inteligentísim, ha baixat á la tomba en la edat en que més podían esperar d'ell sa familia y sa patria.

LA ESQUELLA, que 'l contava entre 'l número dels seus millors amichs y que sab molt y molt lo qu'ell valia, tributa aquest recort á la seva honorada memoria y envía á la familia Clariana aquesta manifestació de la part que pren en lo dolor que avuy la afligeix.

¡ENDAVANT!

Son de tal género las inconveniencias comesas aquets dias pel *Diluví* y tantas las inexactituts per ell estampadas, que sòls per desmentirlas y pulverisarlas necessitaríam tot aquest número.

¿Las contestarém? No. Primer: porque hi ha tonterías que no 's contestan sense cometre també 'l pecat de tontería. Segon: porque 'l ferho sería incorre en la candidés de mossegar l'am que 'l *Diluví* 'ns tira, ab l'afany de veure si introduhint en la polémica incidents y personas que cap classe de relació hi tenen, logra desnaturalisar la qüestió en mal hora, per ell, entaulada en nostras columnas.

Varem dirli que concretés acusacions y presentés probas, y surt fentnos preguntas; vam demanarli una fiscalisació del nostre passat y del nostre present, y en lloch de ferho 's posa á armar barullo.

¿Ho volen mes clar? ¿Pot ensenyarse 'l joch ab mes notoria torpesa?

Lo que al *Diluví* li convindria es que 's parlés de tot... menos de la *Salvadora*.

No podém donarli gust.

¿*Salvadora* no vols?

Donchs *Salvadora*, *SALVADORA* y *SALVADORA*.

P. DEL O.

LA SALVADORA

Historia de una societat de crédito

V y últim (Per ara)

DE LA SALVADORA AL DILUVI

Ja casi arribém al terme de aquest viatge... de recreo. Hem sortit de l'estació de *La Salvadora* ab un gran equipatge de irregularitats, enredos, escándols y gatuperis may vistos, y ab la cartera plena de óbíts de personas ofegadas y de certificats de fortunas perdudas per uns... trobadas per altres. Ab l'equipatge integro de *La Salvadora* hem efectuat tot lo trajecte.

A l'estació del *Telégrafo*, hont hem fet una llarga parada, hem aumentat l'equipatge ab nous bultos del mateix género que 'ls altres, relatius á la fundació y al traspás del periódich fill de *La Salvadora*.—A l'estació de la *Imprenta*, una parada mes llarga encare, y un nou augment de bultos mes important que l'anterior per la quantitat y la calitat... Contenen, com ha vist el lector, un cambi de títul, un embarch frustrat, una burla sangrenta contra 'ls infelissos naufrechs de aquella societat de crédito, etc., etc., etc. L'equipatge s'ha anat fent tan gros, que de bultos sospitosos ja 'n tenim á horas d'ara un wagó plé.

Arribém, per fi, á l'última estació del itinerari, á l'estació del *Diluví*.—Un minut de parada. Ab un minut estarem llestos.

**

La Imprenta va desapareixer lo dia 9 de febrer de 1879, baix l'amenassa de una denuncia, estant vigent la lley Cánovas. Lo dia 10 de febrer apareixia 'l *Diluví*, á cárrech de la mateixa empresa,

N. 1.

BARCELONA.—LUNES 10 DE FEBRERO DE 1879.

EL DILUVIO.

DIARIO POLÍTICO.

DE AVISOS, NOTICIAS Y DECRETOS.

EDICION DE LA TARDE.

Precios de suscripciones: Barcelona, un mes, 8 rs.—Fuera, 3 meses, 24.—Extranjero, id., 51

Observaciones Meteorológicas dadas por el capitán D. Alberto Burckhart.

Día	Termo		Barom	Higrom	Pluim.	Vientos.		Atmosf.	SOL.
	Maxim	Minim				Flejo	Reclin		
10	11	11	764	72	0	NE	0	0	Salte a las 7h 20m Se pone... 5h 48m
11	9	11	760	80	0	NE	0	0	LUNA
12	10	13	760	75	0	NE	0	0	Salte a las 8 1/2 o. Se pone... 9 50 m.

Astros y Meteoros.—Desde ahora a primeros de mayo las horas de día crecen rápidamente así como decrecen con igual rapidez desde primeros de agosto á mediados de noviembre

Santo del día: San Guillermo, ermitaño, y Santa Eulalia, virgen.—Cuarenta horas Príncipe en la iglesia de Pr. sbitos seculares á 1 Or. torio de San Felipe No. 1. se doctubre a las 8 de hora de la Avda. en su iglesia, ó á la de la Reina Nue. a. en San Agustín.

escrit per la mateixa redacció y servit als mateixos suscriptors de *La Imprenta*. Se tracta senzillament de un cambi de índole política. El *Diluví* es *La Imprenta*, com *La Imprenta* es *El Telégrafo*, com

El Telégrafo es La Salvadora. Mes clar y mes curt:

L'ACTUAL DILUVI ES LA SALVADORA.

Tot l'equipatge d'escàndols que hem portat ab nosaltres desde la partida, ab mes los bultos qu'hem anat carregant durant l'excursió, son del actual DILUVI.

Si aquest periódich se negava á admétrels, aduint arguments mes ó menos especiosos, consti que tenim datos de sobras per fels'hi acceptar. No 'ls aleguém avuy per no pecar de difusos. De totas maneres estém convensuts de que á l'opinió pública ilustrada li bastará y li sobrará ab lo que portém revelat, pera dir:

—Srs. del *Diluvi*, tot aixó us pertany, tot aixó es vostre y de ningú mes.

Si s tractés únicament de un senzill pecat original, com el que cometeren nostres primers pares, encare aixís lo *Diluvi* hauria de arrostrar las conseqüencias, tal com la humanitat vé sufrint á través dels sigles las de aquella poma que en un tancar y obrir d'ulls va ser consumida per Adam y Eva. Pero aquí no 's tracta de una poma, sino de una pomera, sortida de un plansó dels horts de *La Salvadora*, abonada ab los recursos de la *Salvadora*, hábilment sustreta als embarchs motivats per la catástrofe de *La Salvadora*, y aquesta pomera, aquest arbre del mal, ha estat sempre en plena producció. La poma del arbre del Paradís la humanitat no l'ha tastada y ab tot paga la pena; en cambi de las pomas de la pomera de *La Salvadora*, no 'n cau cap á terra: 'ls homes del *Diluvi* se las menjan totas.

La empresa del periódich (*mutando mutandis*) es la mateixa de sempre, y dich aixó perque estich perfectament enterat de tot lo pertinent á aquest particular, qu'ells se guardarán molt bé de tractar públicament, puig ja saben que 'n sortirían escalibats. En quant á la redacció, ningú ignora lo que representa, desde que *Nicéforo* vá dir en lo *Diluvi*, ab assentiment de aques periódich, que 'l periodista es un mestre de casas, que entrega 'l seu treball á una empresa, á cambi del salari. Ells treballan avuy per compte de l' empresa del *Diluvi* successor de *La Salvadora*: es probable que un altre dia, si troban á agú que 'ls pa-

gui mes, treballin en contra. Allá ellos, com diuhen els castellans.

Repassant los nostres articles, se veurá que la lley escrita ha sigut hábilment sortejada en totas las incidencias de *La Salvadora* y dels periódichs. Pero queda la lley moral, y aquesta ningú mes que l'opinió pública pot y deu aplicarla. Nosaltres creyém que mes dejorn ó mes tart, la pena que ha de sufrir l' empresa del *Diluvi* será quedarse sense un sol lector.

L' entreteniment poch sá que proporciona ab los seus escàndols diaris, ab los seus atachs, ab las sevas intemperancias, no compensa 'l dany inmens que infereix á la cultura de la segona capital d' Espanya, y quan á una tal consideració s'hi uneixi 'l recort de la historia negra de aquest periódich, y 'l coneixement de altres pormenors no menos escandalosos que anirém contant, si no basta aquesta primera batalla, llavors, no hi haurá ningú que al veure un número del *Diluvi*, no digui, lo que ja diuhen molts:

—Treyeume aixó del davant.

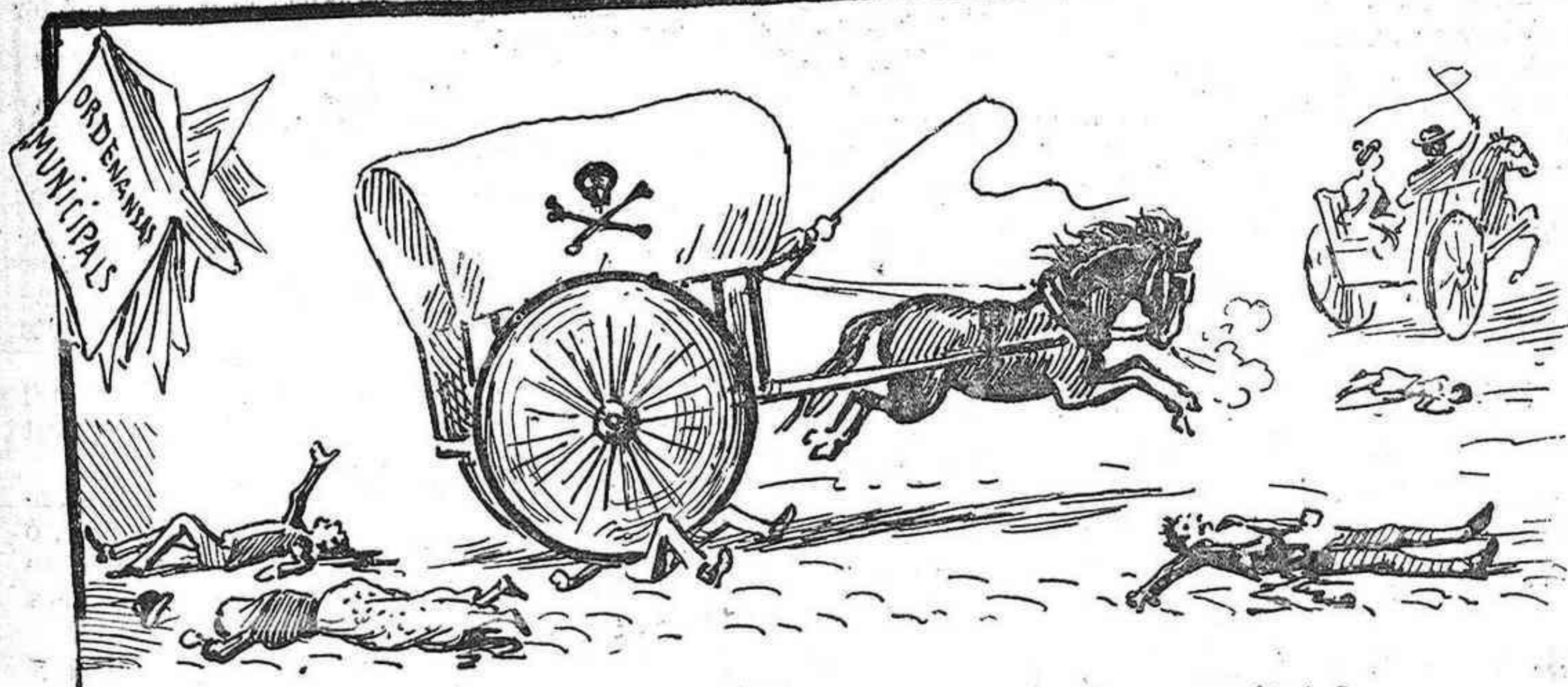
Mentres preparém alguna nova excursió fructuosa, que be podrá ser per exemple, un passeig detingut per la montanya de Montjuich, passant pel carrer Avinyó y pel carrer de Mitj-dia, y seguit de un llarch bany de recreo als Orientals; de moment, á us y servey de las moltissimas personas que 's vejan en lo cas de repelir atachs, ofensas y agravis del *Diluvi*, aném á indicar ahont trobarán armas ó sigal' arsenal ahont nosaltres hem anat á provehirnos.

No cal que 's marejin, consultant tots els autos que á centenars s'han entaulat, ab motiu de *La Salvadora*. Sols revisantne quatre trobarán tot lo que desi jin. Son los següents:

1. er Autos de quiebra de la Sociedad anónima LA SALVADORA. Estaulada la causa al any 71, davant del Jutjat del Pi, está encare en procediment en lo Jutjat del Parch, escribanía de Perez Cabrero.

2. n Causa criminal per alsament de bens y desaparició de llibres. Instruïda al any 78 pel Jutjat de Palacio y terminada al 87 per auto de sobreseiment provisional. Se troba al Arxiu de l' Audiencia, senyalada ab lo número del rollo 4,482.

BARCELONERIAS

—Las tartanas van seguint fent per tot arreu desgracias...

—Pero ¿y las autoridades?
—Per ara molt bonas; gracias.

3.er *Mané y litisocios contra La Salvadora*. Entaulada en lo Jutjat de Sant Pere avuy Universitat. Està encare en curs, en l' escribania de Miquel. Es molt interessant y rica en datos.

4.^{rt} Y finalment: *Causa criminal sobre defraudació de quantitats á la societat anónima La Salvadora*. Entaulada al any 69, en lo Jutjat de Palacio, avuy del Parch. *Sobresseida provisionalment*. Obra en la escribania de Solá. Número 165. Es interessantíssima. Si algú vol treballar comensi per aquí.

Ab aquests elements n' hi ha prou pera tapar ara y sempre més la boca del *Diluvi*, y reduhir á la impotencia al més procás dels periódichs de Barcelona.

A semblansa de lo que succeheix en temps de revolucions, obrim los arsenals al poble. Que 's proveheixi de armas qui las necessiti y vulgui esgrimirlas. Los nostres companys de prempsa, gelosos com nosaltres de la dignitat periodística y totas las personas á qui 'l *Diluvi* ofen é insulta ja saben ahont trobarán instruments de combat y de victoria.

La revolució de la moralitat periodística tan necessaria ha comensat: renunciém desd' ara á la gloria de haverla iniciada, y 'ns contentarém ab que tots los periódichs decents y totas las personas de bona voluntat la secundin.

La bandera está alsada: la causa es justa: las armas son de bon tremp y d' efecte segur.

¡A ell!

P. DEL O.

QUI CONTA.....

Estrellas conta lo cel puríssim
fiors bellas conta lo teu jardí
ab tú casarme jo conto, ara
que 'ts rica, maca y 'm fás felis.

Contant com conto, molt fácil fora
sortís lo compte tal com te dich,
mes com qui conta sol descontarse,
potsé 'm desconto de mitj á mitj.

J. ARQUER R.

LO PIS DEL DAVANT

¡Gracias á Déu!... Sembla que aquest pis del davant, que feya tant temps estava per llogar, ja té inquilíns. Al balcó no hi ha papers; per dintre s' hi nota moviment y s' hi veuhen trastos... No sé á quin' hora 'ls hi deurán haver portat... Lo cert es que hi ha algú y que al últim tindré vehins *frente per frente*...

¡Vehins?... Millor seria que fossin vehinas; sobre tot vehinas jovas, guapas y... de temperament comunicatíu. Diu que devegadas de balcó á balcó passen unas cosas més raras y 's comensan unas aventuras més deliciosas!...

Té, ves si es veritat que hi ha algú. Ara han tancat lo balcó, porticóns y tot. Aixís si que no es fácil que m' enteri de res, ni que pugui donals'hi siquiera 'l bon dia...

Pero, calla, obran la finestra. Es una dona; y sembla aixerida y de bonas circumstancias... Baixa 'l transparent... ¡Maló!... Aquesta senyora no fa res més que tapar y destapar oberturas...

Vaja, menos mal: no l' ha baixat tot. Lo deixa fins á certa mida. Deu tenir por que li vejin la cara. Mentres me deixi veure tot lo demés...

¡Hola! La vehineta está al aguayt... ¿Qué hi fa

dreta darrera del transparent?... Potser hi té un foradet, y per allí m' inspecciona...

¡Que 'n son de célebres las donas! Bé ho pot coneixe que la veig; pero es alló, en tenint la cara tapada, son capassas de *plantar cara* á tot lo món. Per xó 'l carnaval els agrada tant; per poguerse posar careta...

Y es bufona, la pícara. ¡Miréu quin cosset més salerós y quins contorns més... apreciables!

Vaig á empéndrela: á veure si la obligo á pujar lo teló. Crech que la qualitat de vehi 'm dona dret per saludarla y oferirle 'ls meus serveys. Avuy per demá pot necessitarme... ó puch necessitarla jo á n' ella, y costa tan poch baixar una escala y pujarne un' altra!... Lo qu' es jo, si ella vol, pujo la séva ara desseguida.

Nada, probém: veyám lo que 'n surtirá.

—Bon dia tingui, vehina...

No contesta: no 'm deu haver sentit.

—Senyora vehina ¡bon dia tingui!...

Tampoch. O es muda, ó es sorda ó 'l fa.

Lo més graciós es que no 's mou ni s' esmena.

—¡Vehiiiiina! ¡senyooooora vehiiiiina!...

¡Vés en nom de Deu! Jo crech que s' hi ha adormit aquí dreta. Potser un altre rato estará més amable.

Endavant: ha passat un' hora y encara está de la mateixa manera.

Es dir, de la mateixa... No: ara va vestida d' un altre modo. Aixó vol dir que 's deu haver ficat per dintre, perque no crech pas que s' haji trasmudat aquí á la finestra.

¡Y no te 'm va poch elegant!... Un vestit de quadros, á l' última moda... ¡Quin *chic* y quin...! Es una dona de bon gust, no pot negarse.

En lo que no 'n demostra gayre es ab aixó que fa d' estarse plantificada com un estaquirot darrera del transparent...

Potser si ara li deya alguna cosa... Probém pél cantó de l' adulació. La corda de la vanitat es la que en ellas vibra més depressa.

Veyám: m' arrisco. D' allá estant ray, que no pot esgarraparme.

—Vehineta ¿sab que aquest traje li escáu divinement?

No 's mou: aixó vol dir que 'l discurs li agrada. Prosseguiu.

—Ja li asseguro jo que aquest veynat ha fet una bona adquisició ab la vinguda d' una senyora tan distingida, tan fina, tan espiritual, tan...

¡Tantarantán!... Com si li digués Lúcia...

¡Abur! Ja m' avisarás, quan te determinis á fer us de la paraula.

¡Y ara?... Ja hi torna á ser... ¡Oh! Y ha tornat á cambiarse 'l traje.

Teníu: un vestit de grans topos blancs, tot guarnit de puntas.

Aquesta senyora es tocada del bolet.

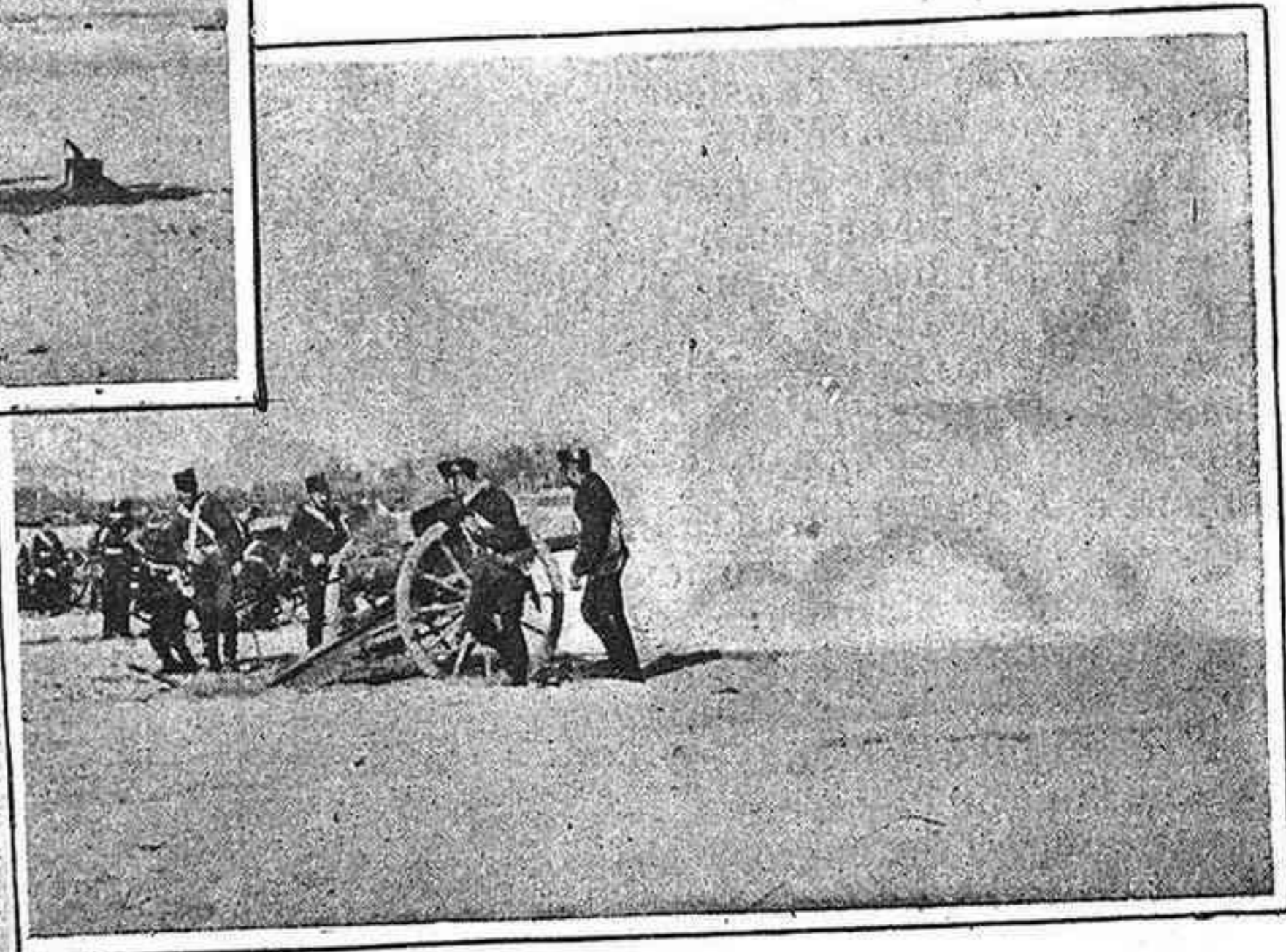
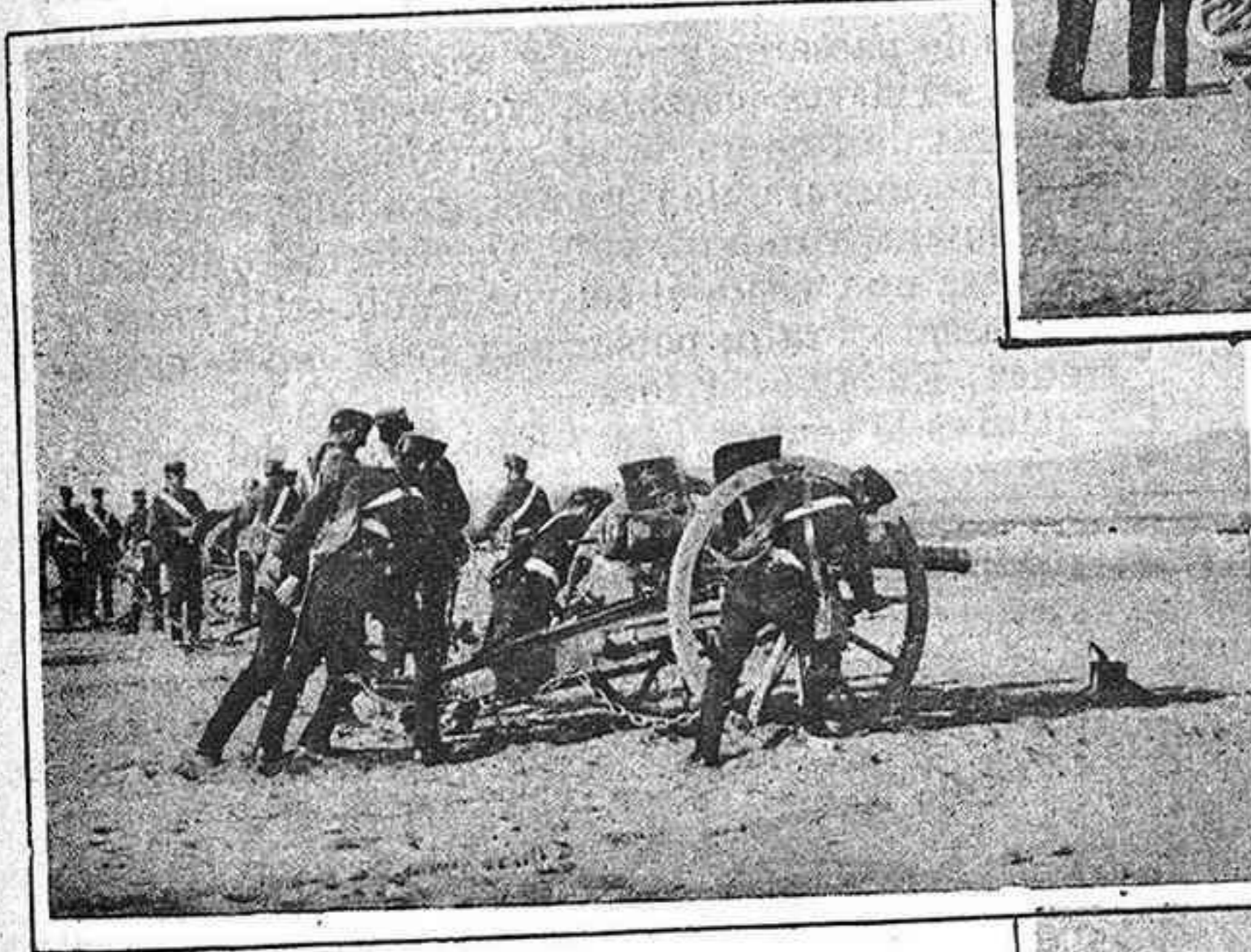
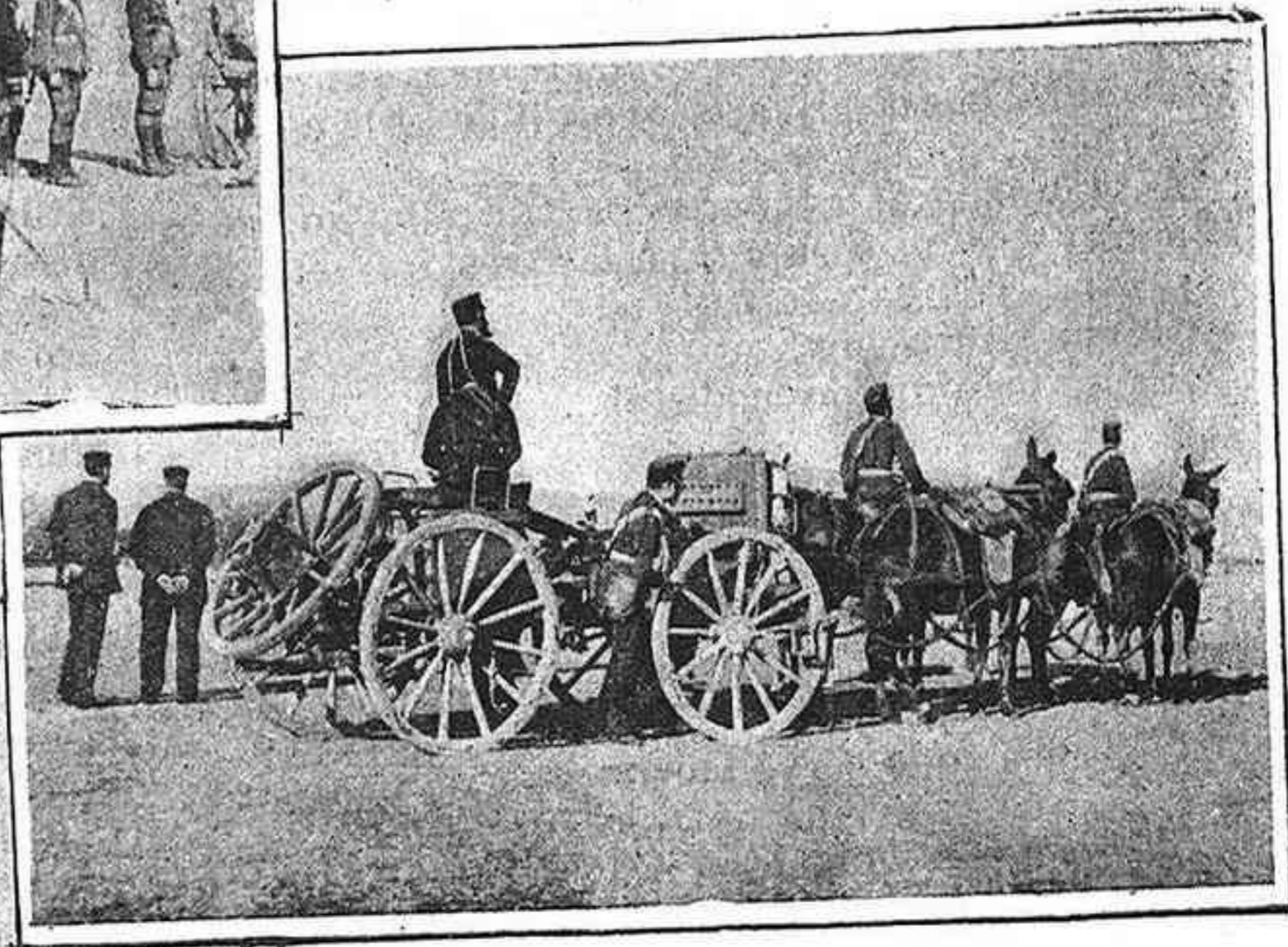
Perque, miréu que 's necessita humor per mudarse la roba cada mitj' hora, sense altre objecte que lluhirla detrás del transparent!

Y ab aquesta inmovilitat!... Potser per dintre 'l pis están retratantla y vol veure ab quin vestit farà més goig... ¡Poca solta!...

Si al menos se dignés tornarme 'l saludo, ó enviarme á passeig, ó dirme que li faig fástich... ó una cosa ó altra... Jo llavors sabria quin terreno trepitjo y no perdria 'l temps d' aquesta manera tan llastimosa...

¡Ah! No; lo qu' es ara m' hi desvergonyeixo, y surti lo que 's vulgui.

LA ARTILLERIA ESPANYOLA
EN LO CAMP DE LA BOTA

Los canons aquí 's practican
en la *vocalisació*,
per si demà necessitan
fé alguna *peroració*.

(Instantáneas de M. Egozcue)

—¡Senyora del vestit de topos!... ¡la que 'm mira per aquest foradet del transparent! ¿Vol fe 'l favor d' escoltar quatre paraulas?...

Res: un pal de telégrafo... Aquesta dona té ganas de que m' hi fassi à tiros...

¡Calla! Una idea... ¡Espérat! Ara riurém.

* * *

¡Anda, salero! ¡Ay ay!... ¿Un altre vestit?... Sembla que no més espera que jo 'm fiqui à dintre ner corre à trasmudarse... Ara va tota negra...

¿St? Donchs jo 't faré quedar blava.

Ab aquesta canya li aixeco 'l transparent, y ve-yám quin posat hi farà quan li deixi la cara en de-cubert...

A la una... à las dugas!... Qu' ella no se 'n adongui y se 'm escapi... ¡A las tres!

¡Ara!... Té!...

¡Reyna Santissima!

¡Es un maniquí de modista!...

A. MARCH.

¡DESGRACIAS!

Desde que 'l sol ab sas gracias nos ve lo cervell torrant que 'n lo mon no hi ha un instant que no s' ompli de desgracias.

Se veu que ab gran picardía lo sol ha alsat més lo vol:

are ja no es sol lo sol,

are es Sol y Companyía.

Hont van, si no 's resisteix lo foch que avuy ens aboca, per mí deu ser qu 's trestoca y 'l mal que fa no coneix.

Potsé encar may los ancians l' havian vist més ruhent, sembla que indirectament vol tractarnos de Africans.

Aquells que tan empapaig los donava 'l mon per vert no estarán pas en lo cert dihent que n' hi falta un raig.

Las desgracias que promou totas afectan y alarman: per xó 'ls diaris tots s' arman en parlar mal d' ell y prou.

Y tenen rahó sobrada, porque ja es un desespero lo viure sota 'l seu fuero essent de la flamarada.

Si així seguix y atropella, aquest mon está propens à morir com Sant Lloréns rostit com una costella.

Y no es sols aixó 's que mala, que ab las sevas pretensions, sens entendre de rahóns per tot va ficant la pata.

Pues per ell hi ha una horrorosa sequetat per tot arreu: y á la Russia pren gran peu una epidemia espantosa.

Per ell van fent de las sevas las boyras per tots costats: y 'l cólera fa maldats sens tenir à ningú trevas.

Per ell hi hagut crims, locuras, desvaris, conspiracions, casaments y desunións en fi la mar de amarguras.

Y prou que ab lo sol que pinta

ma suó 'l paper me confón
la ploma d' acer se 'm fon
y aygua se 'm torna la tinta.

V. TARRIDA.

LAS VETLLADAS DE CA 'N TANO

La gent te rahó al dirho: no hi ha temps que no torni. Esporuguidas las donas al pensar en la dinamita, intranquils los homes ab la por encomendada de las donas, ja un no troba en lloch l' es-play necessari al esperit del qui honradament treballa tota la senmana y santifica la festa ab una distracció qu' ajudi à passar la monotonía de la vida, posant una cenefa d' alegroy descans al quadro sempre negre de l' existencia humana.

Los teatros no m' inspiran ja confiansa; las funciones solemnes d' iglesia, tampoch; las societats de ball m' empalagan; los casinos, centros y circuls de recreo son caus de xerramenta de vehinat, sigan polítichs, sigan recreatius; los cafés son llochs de passatemp cars y ensopits, hont en paga de servirvos matzinas, vos escatiman l' ayre, carregat de fumera de tabaco, xafagor de llums y alenadas impuras de jugadors, ganduls y calaveras.

Rumiant, rumiant, vaig recordarme que tenia promesa una visita al senyor Tano.—Hi aniré y allí passaré 'l rato; potser una cosa nova 'm distreuré. Endavant y fora.—

¿Qui es lo senyor Tano? Es un home del any 22.

IGUALTAT DAVANT DEL ABUS

—¡La taula en mitj de la calle!
¿No sab que eso no es permés?
—¿Qui ho diu que no?... Bien hi ponen las tauletas dels cafés!

ENTRETENIMENTS D' ISTIU

—¡Malvinatje las dallonsas
¡quina frisansa y quins salts!
¡Y pensar qu' encare 's parla
de protegí als animals!

Adoba parayguas, cambia païssos de vano, re-
munta arracadas y rosaris trencats, ven aucas de
redolins, romansos, balas, ganxets, agullas y una
tirallonga d' objectes destinats á la intimitat do-
méstica, que si li donan pochs amohinos, en cam-
bi no l' engreixan, ni ab son guany podrá fers'hi
cap casa á l' Ensanxe.

Viu al carrer de 'n Boquer. Habita una botigue-
ta xica, molt xica; fosca, molt fosca; hont s' hi ca-
mina á las palpentas y sols la costum pot donar
valor per acomodars'hi.

¡Lo senyor Tano! ¡Be ha fet tronar y ploure
pe'ls barris de la Capella de Marcús! Avuy, enca-
ra qu' aixafadot per l' edat, conserva 'l cor de jo-
ve, 'l cap esparpillat y seré, y l' ánima candoro-
sa com d' una criatura.

Havian tocat las vuyt del vespre y la botiga era
ja tancada. Truco, y éll en persona m' obra la
portelleta. ¡Quina alegría vaig darli!

—¡Caratsus! ¡Vosté en aquestas horas? Entri,
bon minyó, entri. Ja li prometo jo que no l' es-
peravam pas. ¡Ay, caratsus! Cregui que 'n tinch
una satisfacció. ¡Catarina!... ¡Catarina!—afegí
crident á la seva muller.—Ves qui dimontri havia
de pensars'ho. Hi ha 'l senyor Xavier. ¡Ay, ca-
ratsus!—

Y sos ulls guspirejavan darrera las ulleras, mo-
via ab entussiasme son cap, ab un casquet de se-
da negra tot brodat de gregas blavas y moradas,
se cordava 'l levitón de panyo, arreglava 'l moca-
doret de merino que circuia son coll á mena de
tapabocas, y mostrava en sa carona afeytada las
arrugas d' una vellesa tranquila y sanitosa.

Donadas las mevas explicacions, aprobá ab re-
solució mon comportament.

—Ja veurá,—'m deya—aquí passém las vetlla-
das de la festa com si fossim tots de la familia. Per
lo que 'n trayém d' aquest mon, ¡caratsus! bé 'ns
podém divertir una mica. Després, que las nos-
tras coneixensas son de personas molt com cal.—

Y en efecte, poch á poch anaren compareixent
convidats y convidadas.

Lo senyor Romá y la senyora Munda, matrimo-
ni d' edat, estéril y consanguineo, duenyos d' una
botigueta de plats y ollas del carrer d' Alvarez.

Lo senyor Pancrás y donya Cassimira, junt ab
las sevas fillas Sumpta y Merceneta. Uns sastres
retirats que gosavan d' una modesta fortuna.

En Sebastiá, solter, ab trenta vuyt primavera
al damunt y un reuma crónich que l' obligava á
pelegrinar á Caldas molt sovint. Es procurador de
las fincas del Marqués de la Xinxeta.

Donya Amparo, ab las tres fillas que Deu li ha
concedit y que s' alimentan de la renda del seu
pare (que al cel siga) mort de una feridura quan
los negocis dels barcos li anavan millor.

Lo senyor Valentí, ab sos dos fills: en Tomeu,
que cursa al Seminari lo ters any de Teologia, y
en Marianet, fadri major d' un mantegayre dels
entornos de Santa María.

En fi, la senyora Agnès, ab la seva filla Paqui-
ta y la neboda Filomena. Familia que quan par-
lan castellá fan grans bocadas de *Cubas*, perque 'l
vell y l' hereu pintan galledas y rentamans de
llauna.

En lo mes animat de la tertulia, després de tot
un curs d' historia de primers de sigle y després
d' una crítica ben enrahonada dels predicadors de
la época, passarem á la rebotiga, hont entre banchs,
cadiras y personas en prou feynas poguerem en-
cabirnos.

Allí anava á tenir lloch una funció antigua: las
sombras. Jo sempre m' havia burlat d' aquestas
festas arcaicas, aquests entreteniments de familia,
calificantlos de tontos; pero desde que 'l senyor
Sebastiá vá apagar los llums y comensá la funció;
vaig apreciar desseguida las imponderables ven-
tatjas de las costums patriarcals de nostres avis.

¿Qué vol dir tot lo fi de sigle? ¿Ahont podia tro-
bar una companyia més franca y agradosa que la
de la guapíssima Filomena y la de la revinguda
Sumpta?

La sala, fosca; un acordeón tocat per en Sebas-
tiá amenissava 'ls entreactes; luego las figuretas
retalladas, destacantse sobre la pantalla del fons
de la rebotiga, mogudas per en Tano y en Valentí
que sostenian xamosas conversas ab veu nassal;
aquell estrépit de rialladas dels vells asseguts en
primer terme; y aquell xiu-xiu de la jovenalla
apretada per la falta d' espay en los banchs del
darrera. ¿Ahont podia buscarho?

La preponderancia de donas era un altre atrac-
tiu. Totas discretas, afables, y hasta 'm van sem-
blar francas, enjogassadas y sense pretensions.

¡Espectacle ben nou! Aquell atapahiment no 's
logra en cap teatro, l' ayre era més pur que al café,
l' intimitat era espontánea, á diferencia de las
reunions més ó menos cumplimentosas, la con-
currencia no era la dels circuls de recreo, la con-
versa lluny de la política, y 'l cor s' aixamplava ab
un benestar y una suavitat afalagadora.

Acabadas las sombras y pujats los llums, una
copeta de mistela ó d' aixarop de capilera y un
parell de melindros ó bolados per posar lo cos á tó,
com deya sentenciosament en Tano, servían de
despido als espectadors. Caras encesas, orellas ro-

jas, llabis carmesíns, ulls centellejants... ¡quin contrast ab las caras enfarinadas, las orellas transparents, llabis esblanquehits y ulls amaratats, notas generals d' aquelles vetlladas transcorregudas al Casino de Flora ó á la Societat de la Xirinola.

¿Es que 'm torno vell? Siga 'l que 's vulga. Desde demá 'm dono de baixa á tots los llochs de diversió moderna. D' avuy endavant, sols á las vetlladas de ca' n Tano y prou.

S' entén: ¡mentres fassin las sombras!

XAVIER ALEMANY.

EN LA PLASSA DE TOROS

SONET

Hora es de comensar; tot es bullici per í s' obra 'l toril, ja surt la fera que sent brau y feréstech s' exaspera al veure tanta gent en l' edifici.

Los picadors l' esperan. ¡Quín ofici! la pica me li clavan de manera, que 'l toro com mes va mes s' esparvera y empayta á tort y á dret ab molt desfici.

De vegadas fa caure algun torero; per terra lo revolca; la gent crida; se sent un esbalot insoportable...

Allá tothom desplega 'l seu salero, y entre crits y desgracias, la corrida resulta que ha sigut ¡inmillorable!!

QUICO SALORA.

TIVOLI

Res de nou. Continúa posant en escena lo més aplaudit del seu repertori, y segueix activant los preparatius del estreno de *Miss Robinson*, pera qual obra lo Sr. Soler y Rovirosa está pintant un decorat espléndit.

L' únich que val la pena de ser mencionat es l' ingrés del Sr. Colomer en la companyia. ¡Bona adquisició!

NOVEDATS

¿*Hugonots*? Ple segur. No hi ha empresari que ignori 'l *ganxo* que aquesta ópera té pel nostre públich.

La execució—perlo menos en la nit del estreno—no fou una maravella; pero s' hi veje interés y bona voluntat, y la concurrencia fentse càrrech d' aixó y tenint ademés en compte que la companyia d' aquest teatro no es la del Liceo ni 'ls preus tampoch, escoltà l' ópera ab gust y aplaudí als artistas, especialment al jove mestre Goula que conduhí la nau á port ab un talent digne d' elogi.

ELDORADO

No es *Ercole é Euristeo* una de las obras que mes han d' agradar al nostre públich. D' argument mitològich-bufo y salpicada d' incidents excessivament trivials, resulta antiquada y mes que tot, sossa, comparada ab altrás del mateix género qu' estém ja cansats de veure.

En cambi ab *Marina*, la famosa sarsuela espanyola discretament vertida al italiá, la companyia

Gargano alcansá un triunfo tan estrepitos com legítim.

La *Gran-via*, tal com l' han posada es escena, es un galimatías, que ab tot y serho, entreté y mereix l' aplauso del públich.

Hi ha que confessar que la *troupe* Gargano treballa de debó y procura donar varietat als espectacles. No es extrany donchs, que cap nit li falti concurrencia.

GRAN-VIA

Diu lo cartell que *El reclamo* es del mestre Chapí. Quan lo cartell ho diu, senyal que realment deu serho; pero s' ha de confessar que no ho sembla. ¡Quán cert es alló de que en lo mon tothom te un' hora tonta!

De las escassas pessas de música que conté la nova sarsuela, sols una, lo coro del bosch, té sabor y color; pero adoleix del gran defecte de semblarse massa á un coro d' un' altra obreta que 'l públich ha vist y aplaudit moltes vegadas.

* * *

La *merienda* es una sátira política en conjunt bastant ingeniosa, encara que tallada ab lo patró de totas las produccions d' aquest género.

Té algunas alusions molt gráficas; pero en cambi moltes altrás son tan agafadas péls cabells, que 's necessita tota la perspicacia del espectador per entendre cap ahont va 'l tiro.

En la execució s' hi distingeix lo Sr. Oliva, que diu ab molt calor lo paper de *Poble*.

JARDI ESPANYOL.

La funció-homenatge al capitá Ariza, valent jefe de la *Guerrilla de la mort*, portá á aquest favorecut local una concurrencia inmensa.

Ab aquest motíu la aplaudida sarsueleta *Ali-Oli*, que fou la que doná lloch á aquella funció, continúa representantse, obtenint sempre 'l mateix éxit.

CIRCO EQUESTRE.

Ja ha trobat la empresa espectacle per dias. La *esclavitud de los negros*, gran pantomima combinada y posada en *pista*—perque en escena no 's pot dir—per D. Fernando Guerra, es un conjunt de quadros y passatjes, cómichs uns, altres dramátichs, barrejats ab balls, salts, surtidas de clown y demés *indumentaria* de circo, que segurament proporcionarà bonas entradas al de la plassa de Catalunya.

L' autor aquesta volta ha donat bé en el clau: ja 'ls dich que sí aixó es *Guerra*... ni may que hi haji paü.

N. N. N.

¿RAPTE?

Romans premiat ab una escarola de plata dich, ab una plata d' escarola

Era un diumenje á la tarde de l' any mil quatrecents hu; y en cert lloch de Barcelona qu' es pel *Ninot* conegut s' menjava molta teca y s' hi apurava molt *such*.

Allá tot era gatzara, tot era vida; tot gust, tot era molt clá; á las foscas no s' hi vey pas ningú perque casi tots estaban alló que 's diu, fets un *llum*.

GENT DE CASA (Dibuix de J. PAHISSA)

—¿Sabs qu' estás mes guapa que una senyorassa?
—No puch pas queixarme, porque no 'm va mal:

serveixo á dos guetos que casi no hi veuhen,
y.... yo soy el ama y punto final.

Per tocar tres quarts de quatre faltaven quinze minuts qu' es casi com si diguessim que n' eran dos quarts en punt quan va arribá á tot escape y montat en estrany ruch un galan tot de una pessa tan macís y tan robust que avuy día lo pendrian per un guarda de consums.

Al arribá aquest bon mosso entre mitj d' aquell tribull tothom va aná á saludarlo y li van fé 'l *rendivú* mentres, lo pobre, que estava suat fins al cap de munt, s' anava afluixant de roba tot treyent la mar de fum.

Alguns altres van cuydarse de portá á fé un *pipi* al ruch y de aná á donarli un trago d' aygua fresca ab un embut, que per mes que aixó extrany sembli n' era avants molta costum.

Feya deu minuts ó dotze que sobre un tarrós molt dú lo *galan* ne reposaba com si estés molt abatut, ab una veu que semblava lo ressó de un canti buyt, va demanar li donguessin algo pera matá 'l cuch puig feya més de quaranta horas que estava dejú.

Los uns li donan patatas, los altres bacallá aixut, altres portan arengadas perque no tenian llus altres li donan tunyina altres closcas d' ou ab such y ell al veure que tenia per triar tan gran *menú* lo que mes va preferirne va ser... continuar dejú.

Un grupo d' homes y donas per 'llí jugan á puput y la que está al mitj del rotllo ab un drap lligat als ulls es una hermosa xicota de vint anys ó vintiun, que per la gracia y tendresa que marca en lo joch los punts tothom mira fieso á n' ella y ella no veu á ningú.

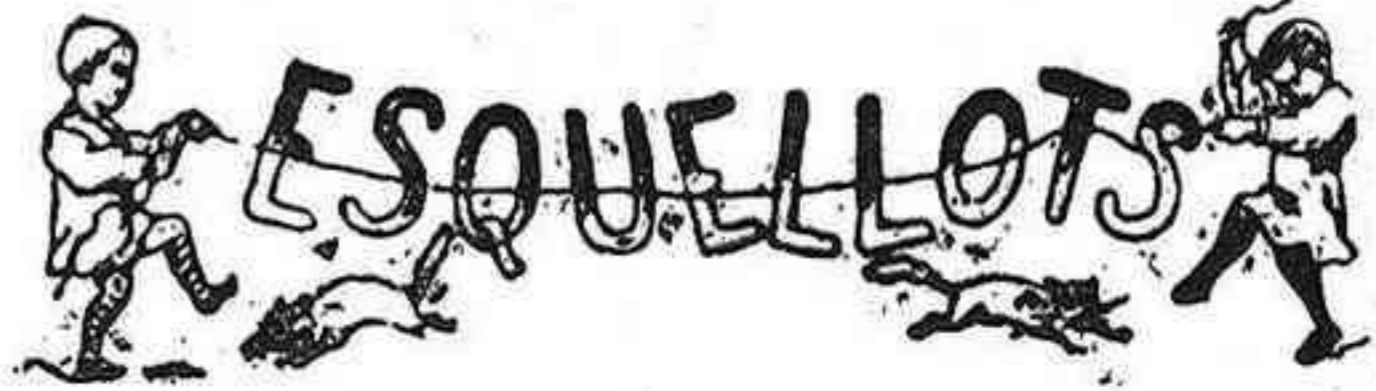
Lo sol ja es cap á retiro, del *Ninot* tothom ja fuig; los uns se 'n van cantant coplas altres parlant... tartamut fins que en tal lloch de *recreo* casi no queda ningú.

Una mare per 'llí corra que bucant ab molt enuig á la seva hermosa filla qu' en aquell lloch ha perdut: y no falta qui assegura á la dona ab molt disgust

que si vol de nou la filla potsé haurá d' anar molt lluny.

Un rellotje ab molta mandra fa saber que son las vuyt; en lo cim de una montanya hont s' alsa un castell feixuch una parella hi arriba montada en molt estrany ruch al ser dintre... ¡malvinatje! te; ara aquí tinch de fer punt perque al llibre que ho explica m' hi falta lo darrer full.

J. STARAMSA.

En concepte del *Insensat del Diluvi*, en tota polémica ó disputa periodística (ell disputa sempre, perque de discutir no 'n sab) l' últim que parla ó que crida y gesticula es qui se 'n emporta la victoria.

Y com no hi ha res mes fácil en semblants casos que sé 'l darrer en parlar, desde 'l moment d' embrancarse ab un altre periódich, ja sab per endavant, qu' es ell qui guanyará, per haverse fet ja desde un principi 'l propòsit de no deixar las cartas.

Viva imatge del gall de Moron, veurá 'l públich com lí arrencan totas las plomas; pero lo qu' es ell seguirá cacarejant... y cacarejará fins quan se veji á la cassola á punt de rostir.

Llegeixo:

«L' arcalde de Madrit ha manat tancar las tabernas de la Vila y Cort á las dos de la matinada.»

Aixó vol dir que allí 's tancavan molt mes tart. Vels'hi aquí un fet que marca una diferencia entre aquella capital y la nostra.

Quan á Madrit tancan los tabernacles per la gent que retiran tart, aquí los obran pels treballadors que van á la feyna.

Sembla que s' han donat ordres de tallar dos plátanos torts l' un situat á la Rambla del mitj, davant del *Lyon d' Or*, y l' altre al Plá de Palacio, per constituhir una amenassa continua contra las personas que ocupan las plataformas del tranvía. Lo Sr. Collaso fará molt bé en prescindir de aquests arbres torts.

Pero si tot lo que 's cria tort constituheix un perill ¿no creu que seria convenient tallar també sense pietat als regidors que á la Casa-gran no 's crian ab la deguda rectitut?

L' escena en un teatro extranger.

Lo local estava plé de gom á gom, lo qual no té res d' estrany sabent que la Sarah Bernhardt representava *La Dama de las Camelias*.

En lo moment en que Armando, furiós, l' insulta, li tira las monedas per la cara é intenta atropellarla, un espectador salta de un brinco sobre l' escenari, y abrassant á *Margheritte* fortament, intenta lliurarla de la furia del seu ex-amant.

Identificat ab l' acció de l' obra, s' havia pres la cosa com un fet real, y cregué que 'l dever de un caballer era protegir á una dama.

LO COLERA A BARCELONA

¡Aixó es, senyó arcalde lo que ha de mirar!

¡Aixó es lo que hauría de *desinfectar*.

Y tractantse de una artista com la Sarah Bernhardt, aquesta acció meritoria porta en sí mateixa la recompensa, ab lo gust de donarli una abraçada.

A Valladolid se celebrava una corrida de toros, y 'l president en lloch de tirar la clau al barret del agutzil, va rebátrela sobre 'l front de un espectador.

Y com es natural, va ferli una banya.

De aquesta manera la corrida resultá mes amena. Perque á mes de sis toros ab un parell de banyas cada un, resulta que 's lidiá á un espectador ab una.

Un suscriptor de *La Publicidad* feya l' altre dia atinadas consideracions sobre 'l joch del burro.

La casa, en aquest joch, se retira un tant en determinadas jugadas, y la cosa 's resolt de tal manera, que reunintse vuit punts ab dos duros cada un, á las sis horas están los 16 duros en poder de la casa.

Si aixó succeheix tal com conta 'l suscriptor de *La Publicidad*, los jugadors no poden cridar-se á engany, perque desde 'l moment que agafan las cartas ja saben que van á fer *el burro*.

La *Renaixensa* publica tot sovint correspondencies de Fraga, y las enclou en la secció de *Catalunya*.

Vostés se figuraván tal vegada que la famosa terra de las figas formava part del Aragó; donchs, no senyor, Fraga es á Catalunya.

Los catalanistas van aixamplant las fronteras de la terra.

¡Aleluya!

Los potentats tocinayres de Barcelona s' han surtit ab la seva. Volian que 'l govern prohibís la matansa de porchs durant l' istiu, y á forsa de... *¿cómo se llama?*... de gestions, han conseguit lo que ab tan empenyo sollicitavan.

De governs com lo de avuy no crech que se 'n vejin gayres: ¡anarse á posá al costat, al costat dels tocinayres!...

¿No veu lo ministre que corra perill de que l' untin?

Aixó sí es que ja á horas d' ara no l' han untat.

¡Escoltin, escoltin!...

Segons *el diario de la noche* las autoritats fan mal fet de pendre precaucions contra 'l cólera, perque tot aixó de Marsella—al séu modo d' entendre—son romansos.

Y ¿saben en qué 's funda per dirho?

¡Pásmínse!... En que si fos cert que en la populosa ciutat francesa hi hagués cólera, á cada pas se veurían *centenars de víctimas*.

De modo que quan allí ja no hi quedí una persona podrém comensá á pensá:

—¡Si que deu haverhi 'l cólera!...

Per ara no hem de fer res: encara que diariament hi hagués vuytanta ó noranta morts.

No 'ns hem de prevenir fins que hi siguin á centenars.

Cada vegada que arriban remesas de gallinas, ne venen una infinitat de mortas, y l' arcalde, obrant santament, fa inutilisarlas.

Aquí 'l *diario de la noche* podría també exclamar:

—¡Y qué hi fa que vinguin mortas! —
¡Si ja las hem de matar!

L' escena á Cádiz.

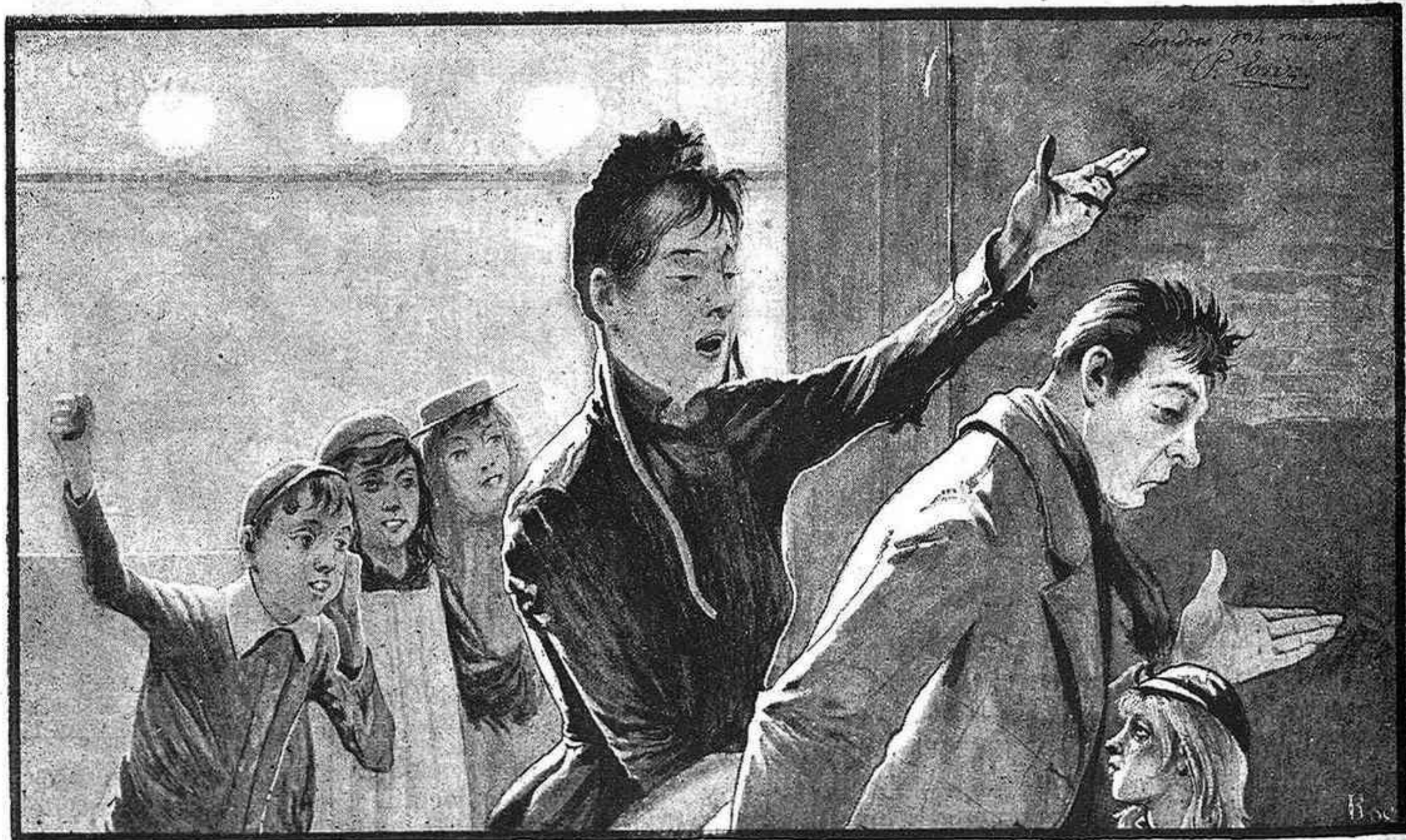
Está á punt de marxar un vapor cap á l' Habana y en l' acte de revisarse los passaports s' averigua que s' han embarcat d' una manera fraudulenta unas deu ó dotze infelissas, algunas menors d' edat, que portan documents falsos y van á la capital de Cuba á ser pasto del vici.

¿Qui ho ha descubert aixó?—dirán vostés:—*¿Los pares de familia?*

La guardia civil.

A la quènta, en los vapors del Marqués de Comillas los *pares de familia* no hi tenen vigilancia. Perque lo mes salat de tot aixó, es que la em-

LA VIDA A LONDRES (Dibuix de P. ERIZ)

Una propagandista

LO DE MARSELLA

barcació que tal cargament portava, perteneix al senyor marquès...

Diguém alló de las gacetillas:

Cassos tan divertits y estrafalaris lector, no necessitan comentarís.

Per lo que 's veu, lo que necessitan es guardia civil.

L' altre dia ¡assómbrense! encara 's va presentar á las autoritats de Barcelona un subjecte que 's queixava de que li havian timat una setantena de duros, donantli á cambi un paquet de papers vells.

Si jo fos jutje y aquest asunto vingués á las mevas mans, donaría 'l següent fallo:

Que tots quedin castigats:
per taruguistas los ratas,
y la víctima del timo,
igualmente ¡per papanatas!

¡Quin desengany no tindrán los Pares de familia, quan llegeixin las següents ratllas que copio literalment de un periódich científich de New York!

«L' exercici oriental conegut ab lo nom de *danse du ventre*, es molt convenient baix lo punt de vista higiénich.

»Lo ball en general es un excelent exercici, y convé molt á las noyas joves; pero 'ls moviments del cos son molt restringits é insuficients: es precis completarlos agreganthi la *danse du ventre*.»

De manera que 'ls Srs. dela Fulla al perseguir á la *Bella Chiquita*, cometian un verdader atentat contra la higiene.

* * *

Y passém ara, may siga sino per un moment, de la higiene á la terapéutica.

Lo Doctor Blackmann, qu' es un innovador en tota l' extensió de la paraula, tracta de instalar en los hospitals de París un nou tractament per las malalties nerviosas, titulat: *Musicoterapia*.

Es á dir: las enfermetats del sistema nerviós serán tractadas per medi de la música vocal é instrumental.

A molts malalts neguitosos se 'ls aplicarà una *prima-donna* ben guapa.

Y per moltas malaltas dengosas, ningú donará resultats tan magnífichs com un barítono ben robust.

Respecte als compositors, será necessari procedir també ab gran tacto: es impossible que la música de Beethoven y Offenbach pugan aplicarse á una mateixa classe de dolencias.

Y respecte á aquellas pessas que logran ferse rápidamente populars, será necessari proscriurélas en absolut, per no agravar la situació dels pobres malalts.

En lo número de las prohibidas deurá contars'hi la *sardana del Garin*, l' *¡Ay de mí!* del *Rey que rabió*; el *¿Dónde vas con mantón de Manila?* de la *Verbena de la Paloma* y el *No cantes más l' Africana*, *vente conmigo á Aragón* del *Duo de l' Africana*.

L' aplicació de qualsevol de aquestas pessas á

¿Es cólera ó bola?

un malalt de dolencias nerviosas, involucra per ell pena de la vida.

Deyam en lo número del 20 de Juliol, que 'l germá del regidor Sr. Guerrero, después de haverse donat de baixa en lo cassino fusionista, havia ingressat al conservador.

Lo periódich del qual havian prés l' informe, posteriorment ha rectificat la noticia, consignant que al ingressar lo Sr. Guerrero al cassino conservador no podía haver sortit del fusionista, al qual no havia pertenescut may.

Que consti aixís.

Capítul mil y tants.

Lo projecte de arreglo definitiu de la plassa de Catalunya torna á bellugarse.

L' arcalde ha celebrat conferencias ab los interessats, s' han donat alguns passos, s' han ultimat detalls... y per ara, llestos.

Es lo que succeheix sempre que 's tracta d' aquesta famosa plassa: tot se 'n va ab activitats repentinas y paradas inexplicables.

Avuy se parla del projecte; demá ningú se 'n recordará,

després tornarà á parlársen,
tornará estar temps jeyent,

tornará luego á remoures....
y aixís successivament.

¿Se 'n recordan de aquell sortidor de la senyora ab lo paraygua obert que hi havia al Parch? Durant l' Exposició la varen treure, y ara, després de sis anys l' han trobat desmuntat en un recó.

Se tracta de tornar-lo á erigir: ¿Hi están conformes?

Lo qu' es per mi que 'l coloquin quan més prompte millor, y no al Parch, sino al mitj de la plassa de Sant Jaume.

Perque la senyora del paraygua obert es un símbol de la Pubilla aguantant lo xáfeh de comptes que á totas horas li plou á sobre.

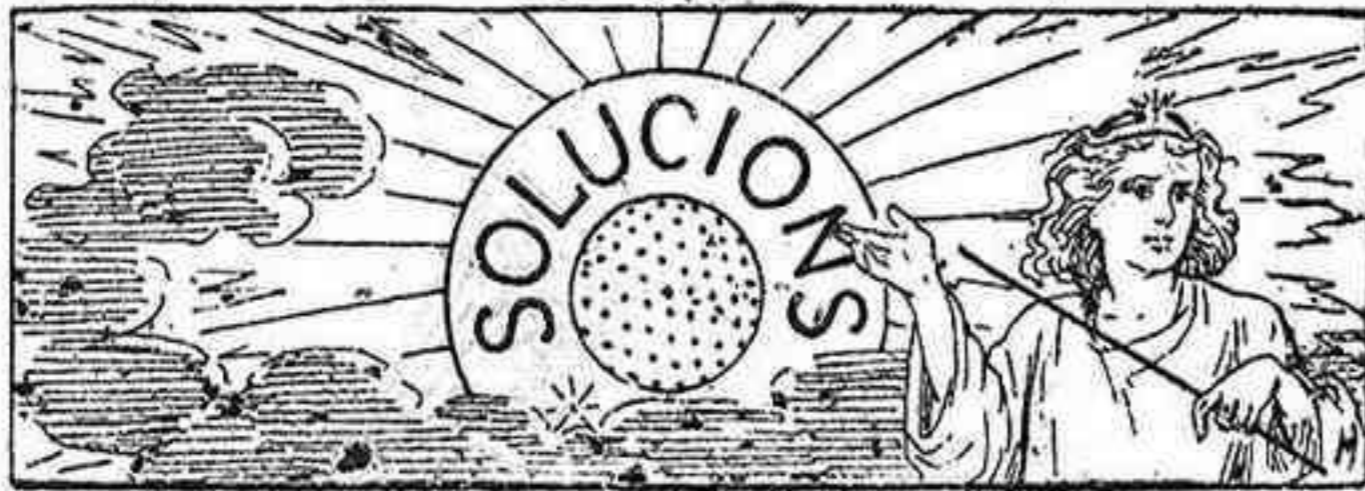
En un teatro d' opereta dos gomosos parlan de una corista.

—Es aquella de allá, la tercera á la esquerra, entre 'ls patjes....

—¿Aquella tan magriscolis?

—La mateixa. Está magre; pero té una veu deliciosa; dolça com una flauta.

—¿Com una flauta, y no mes que la veu? També hi té las camas.

A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ta-rra-go-na.*
- 2.ª CONVERSA.—*Roma.*
- 3.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Ramón.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Batalla de Reynas.*
- 5.ª ROMBO.—

C
S A C
S A R A U
C A R D O N A
C A O B A
U N A
A

- 6.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes cusins mes endins.*

XARADA

I

—¿Qui hi ha en aquest mon Paquita mes felissos que *total*?

¿M' estimas?

—Y aixó 'm preguntas?

T' ho h. dit ja tants cops, ingrati!

Tan debó tú m' estimassis

á mí tant....

—Molt mes encari!

Hu passa un minut. ma aymia,

que ab tú no estigui pensant.

Sols anhele estar, hermosa,

tot lo día al téu costat,

després altra cosa anhele

y es lo poguearte besar,

y també anhele. Paquita,
y 'l véurem ab tú casat,
y per fi, serafi, anhele
qu' estiguessim rodejats
de dos ó *ters* criaturas
boy dibent:—Papá!... Mamá! ...—

¿Perqué així baixas la vista?

¿Qué potser t' ha disgustat
lo de *dos-invers* criaturas?

Contesta, aixeca lo cap,

digas, qu' es lo que t' contrista?

—Es que fa prop de quatre anys
que 'm dius sempre aquestas cosas
y may ho veig realisat!

SALVADOR BONAVIA.

II

Ma *primera* es consonant

veu de mando ma *segona*

y 'l *Tot* veurás al instant

qu' es carrer de Barcelona.

J. BAYÓ.

ENDAVINALLA

Tant aviat soch rich, com pobre,

y també solté ó casat

y si 'm matan ressucito....

Endavina 'l disbarat.

NOY NANO.

TRENCA-CLOSCAS

SARA CENS

OCATA

Formar ab aquestas llettras lo titul de una pessa castellana.

ANY NOU.

TERS DE SÍLABAS

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: corrent d' aygua.—Tercera: regió espanyola.

GUIZÁN Y GARRETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6.—Carrer de Barcelona.

1 2 3 4 5.—Ofici.

1 2 3.—Carrer de Barcelona.

3 4.—Planta.

5.—Consonant.

5 4.—Nota musical.

2 6 2.—Animal.

5 5 2 6.—Prenda de soldat.

3 4 5.—Riu.

2 6.—Lo que no es carn.

3.—Consonant.

TRES QU' EN FAN QUATRE.

CONVERSA

—Qui esperas, Rafelet aquí?

—Ma germana.

—¿Quina la Pepeta?

—No: la qu' hem dit tots dos.

ANTÓN FONT.

GEROGLÍFICH

III

PAIII

fa

NI

Y ERA BO

SANCH DE CARGOL.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

Acaban de publicarse de la

COLECCIÓN DIAMANTE

COLÓN, poemas de D. Ramón de Campoamor. 1 tomo
 EL DRAMA UNIVERSAL, poema de id. . tomo 1.º . . . 1 tomo
 EL DRAMA UNIVERSAL, poema de id. . tomo 2.º . . . 1 tomo

Preciosas y elegantes cubiertas al cromo distintas para cada tomo.
Precio 2 reales tomo.

¡2.ª edició! ♦ ¡2.ª edició! ♦ ¡2.ª edició!

¿PER QUÉ NO 'S CASAN LOS HOMES?

PER C. GUMÁ AB DIBUIXOS DE M. Moliné
 Preu: 2 ralets

Obra nueva de Pompeyo Gener

EL CASO CLARÍN

Precio UNA peseta

M. Figuerola Aldrofeu

EL PRACTICÓN

(LIBRO DE COCINA)

POR **Angel Muro**

Un voluminoso tomo Ptas. 5.

Encuadernado en tela Ptas. 7'50.

Sortirá dintre de pochs días

¿Per qué no 's casan las donas?

HUMORADA EN VERS

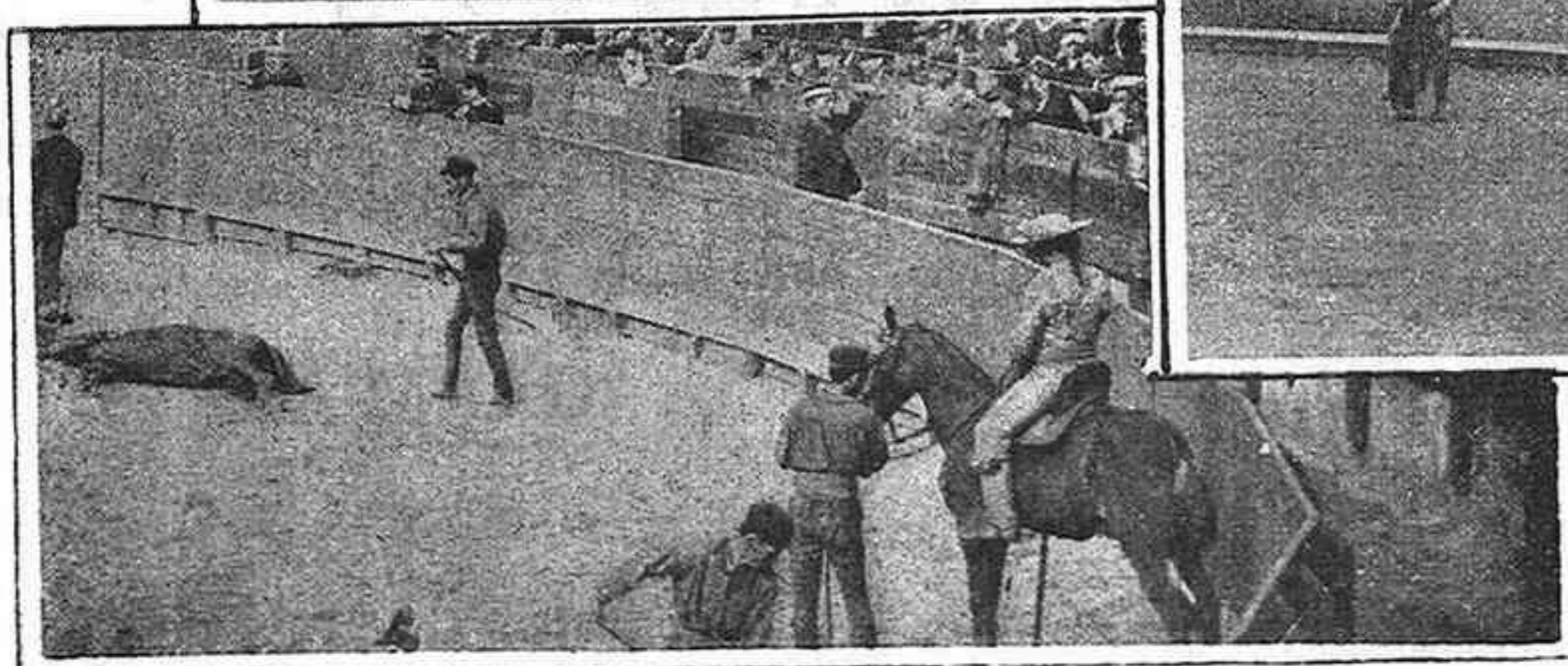
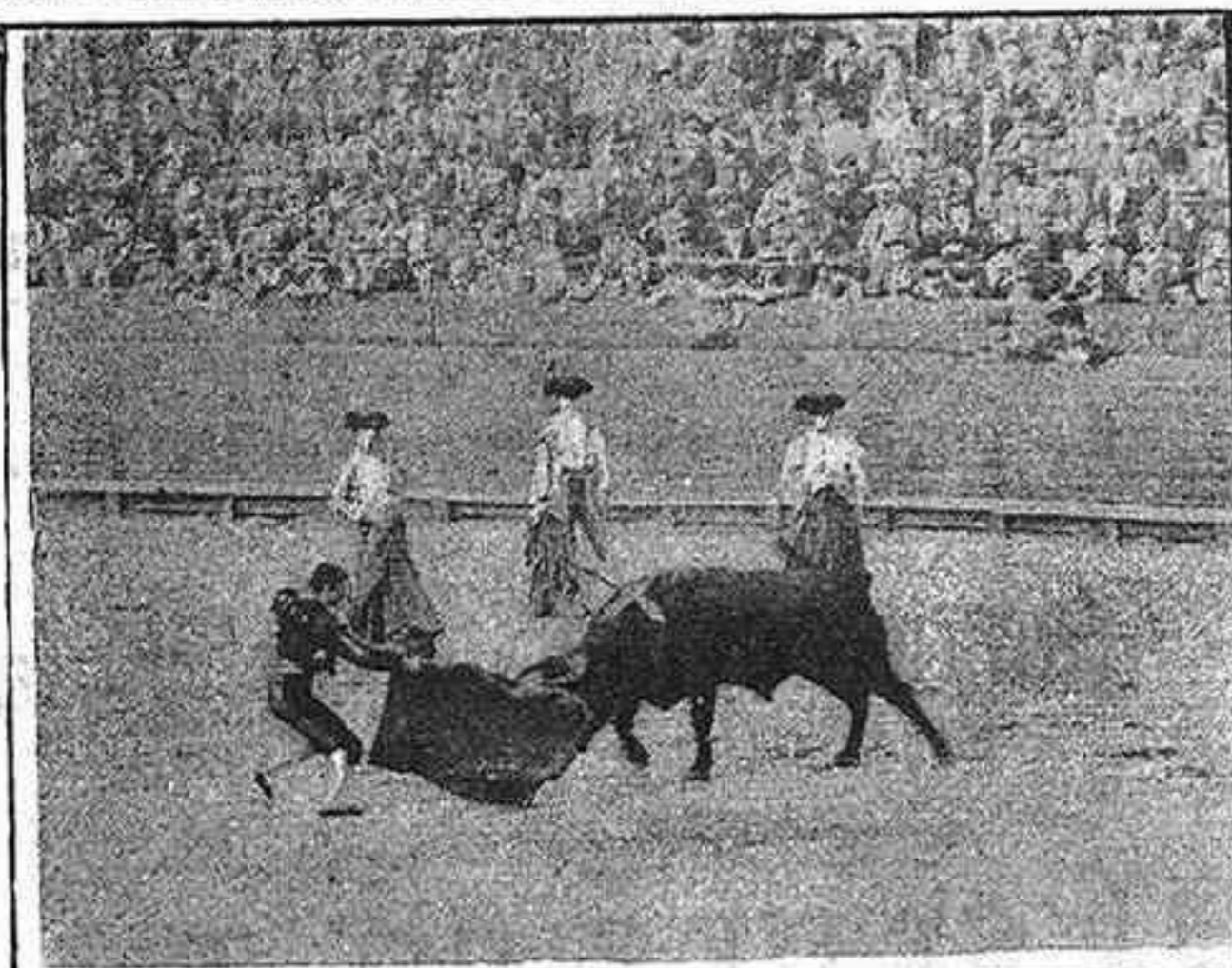
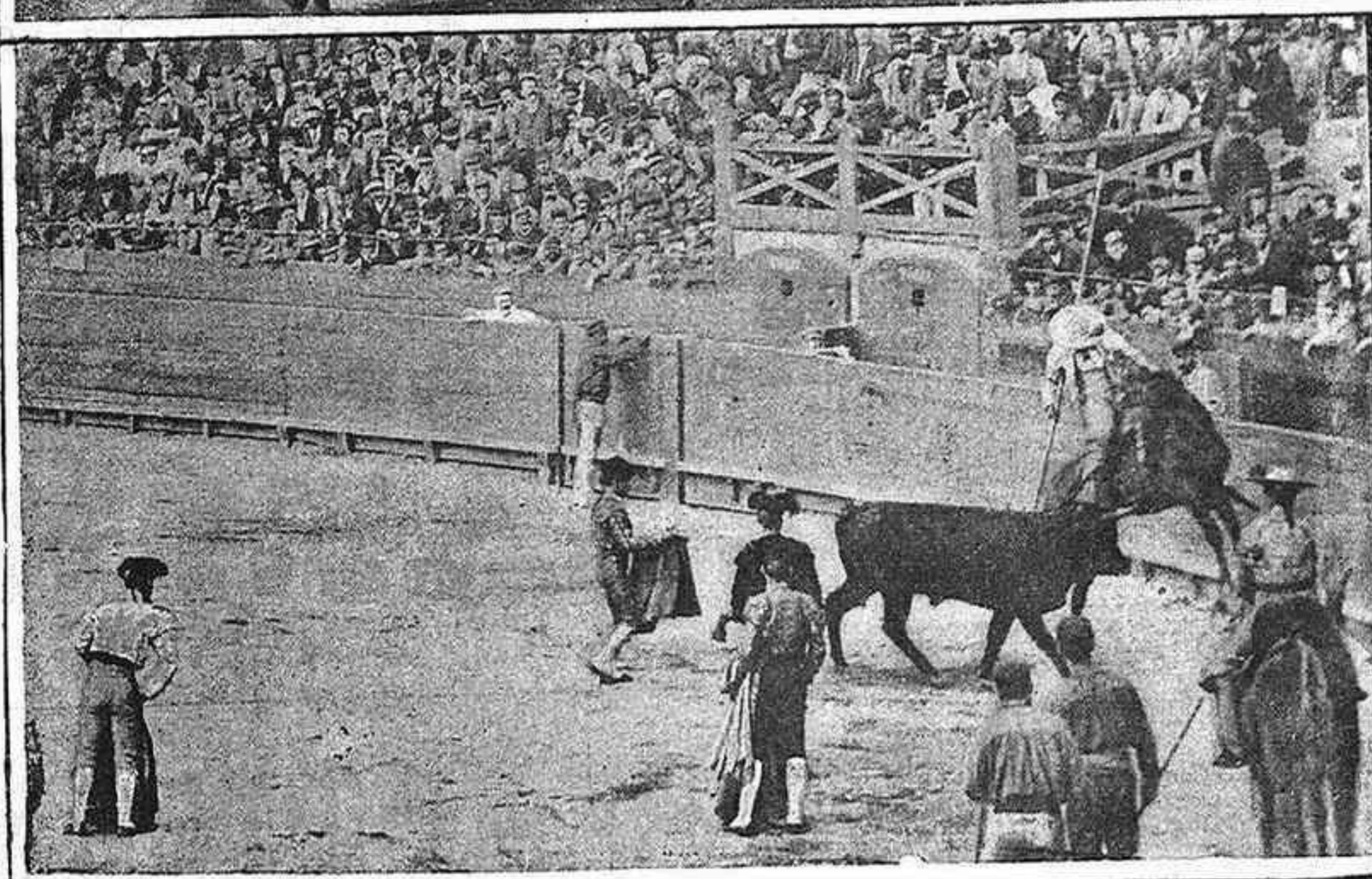
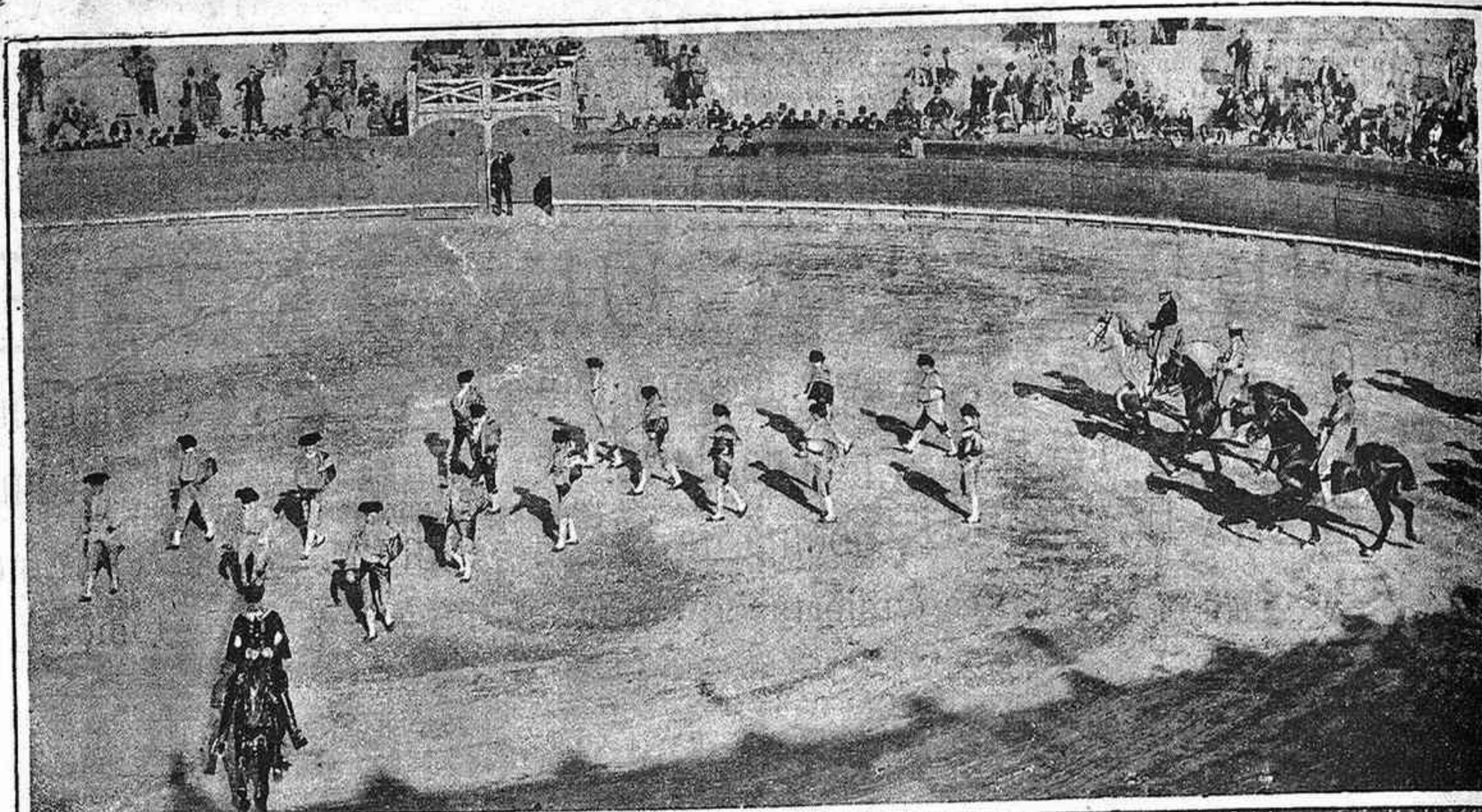
PER C. GUMÁ

Sortirá aviat

Sarsuela catalana, cómica, mímica burlesca, bailable,
 2 rals. | seria y gimnástica. | 2 rals.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LA FESTA NACIONAL

Aquí hi ha de tot: surtida,
picas, tumbos, capotassos,
banderillas, golletassos,
¡sols hi falta una *cuquida!*

(Instantáneas de Rus)